

Arrest

nr. 300 162 van 16 januari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 juni 2023 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker werd op 1 juni 2023 aangehouden n.a.v. een poging tot diefstal. Verzoeker stond op dat ogenblik al gekend bij de politie wegens veelvuldige feiten van diefstal (een 17-tal delicten).

Op 2 juni 2023 nam verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op diezelfde dag nam verweerder de beslissing waarbij aan verzoeker een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd. Het inreisverbod betreft de thans bestreden beslissing. De motivering van deze beslissing luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Brussel Hoofdstad Elsene op 02.06.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer,;

Naam: T. (...)

voornaam: Y. I. (...)

geboortedatum: (...)1996

geboorteplaats: Bourouba Alger

nationaliteit: Algerije

In voorkomend geval, alias:

T. I. (...)2003 Algerije,

T. I. (...)2005 Algerije,

T. I. (...)2005 Algerije

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 02.06.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Brussel Hoofdstad Elsene op 01.06.2023 werd betrokkene aangehouden omwille van feiten van diefstal.

Eerder werden al op 12.06.2022, 16.06.2022 en 11.11.2022 administratieve verslagen opgemaakt wegens diefstal en slagen en verwondingen.

Gezien het gewelddadige karakter de herhaling en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat hij een vriendin heeft in België, N. (...), waarmee hij samenwoont, zonder verdere informatie te verschaffen over haar, en tevens dat hij knieproblemen heeft.

Het feit dat partner van betrokkene in België zou verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt, is het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde bijgevolg supérieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Betrokkene toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw niet zou kunnen gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen Algerije. Zowel betrokkene als Mevrouw wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Bovendien stellen de sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied hem niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Deze beslissing maakt dus geen schending uit van artikel 8 EVRM.

Wat de knieproblemen betreft die worden aangehaald: betrokkene brengt in zijn hoorrecht geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene bovendien geen medische documenten terug te vinden, waaruit blijkt dat er gezondheidsproblemen zijn, die de noodzaak van een behandeling of opvolging in België vereisen of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Verder heeft de betrokkene tot op heden geen aanvraag tot verblijf ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

Verzoeker werd op 16 juni 2023 gerepatrieerd naar Algerije.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet iuncto de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1981 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het proportionaliteitsbeginsel en van artikel 12 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 (hierna het EVRM).

Verzoeker licht zijn middel toe als volgt:

"3.1.1. INTERNATIONAL RECHT:

3.1.1.1. Europees Verdrag tot bescherming van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd

Artikel 12, onder de titel: « Recht te huwen », luidt:

« Mannen en vrouwen van huwbare leeftijd hebben het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen »

3.1.2. INTERNATIONAL EUROPEES RECHT: pro memorie

3.1.3. NATIONAAL RECHT:

3.1.3.1. Grondwet: pro memorie

3.1.3.2. Wet

Artikel 74/11 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 luidt:

«§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk -te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomst artikel 61/3, § 3, of 61/, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de , artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.».

Toelichting. Het recht op leven (art. 2), het verbod op hardheidsdrempel overschrijdende mishandelingen (art. 3), het verbod van slavernij of dienstbaarheid (art. 4, § 1) en het beginsel van geen bestraffing zonder wet zijn absoluut (art. 7) en laten geen afwijking toe (art. 15, § 2 van hetzelfde Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd.) . Hetzelfde geldt voor het beginsel non bis in idem (art. 4, § 3 van het Protocol nr. 7 van 22 november 1984 bij hetzelfde Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd van 22 november 1984).

Verwerende partij is als Hoge Verdragsluitende Partij gehouden tot het volle aspect voor deze absolute rechten aan verzoekende partij gegarandeerd en het sluiten van een latere internationale overeenkomst die daarmee onverenigbaar is, kan haar van deze respectverplichting niet ontslaan (EHM 10 juni 1958, nr. 235/56, p. 25; EHRM 10 januari 1914, nr. 21U90/92, §§ 11-12) temeer omdat deze rechten deel uitmaken van de openbare orde van Europa EHRM 11 januari 1901, nr. 788/60, pp. 19-20).

Het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd primeert ook op de Grondwet (CASS 9 november 2004, nr. 04.0849. N, p. 17; a simili RVS 26 augustus 2016, nr. 206.948, § 2.1.3) en a fortiori op voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 (RVV 8 februari 2016, nr. 161.519, § 2.3.2.2; DENYS, L. (2019). Overzicht van het vreemdelingenrecht, p. 752. Heule: INNI publishers).

De artikelen 2 iuncto 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd leggen aan verwerende partij een positieve verplichting op (EHRM 27 oktober 202, nr. 19.6569/18, § 51; CASS 31 januari 2018, nr. p.18.0035.F/4; CASS 3 januari 2018, nr. 17.1202.F/4; RVS 29 mei 2018, nr. 241.625, §§ 6-10; RVS 28 september 2017, nr. 239.259, pp. 5-6/8; RVV Verenigd Kamers 26 september 2017, nr. 192.584, § 4.3.2).

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben door tot het verdrag toe te treden hun soevereine rechten definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (HJRU 15 juli 1964, nr. 6/64, Jur. 1964, § 1199). De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de – zelfs latere - nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande heffing

van hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (HJRU 9 maart 1978, nr. 106/77, Jur. 1978, 629).

3.2.

In casu schendt de bestreden beslissing de ingeroepen middelen o de volgende redenen.

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt:

(...)

En met betrekking tot de termijn:

(...)

Deze motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen omdat zij steunen op een kennelijk verkeerde juridische kwalificatie en/of onjuiste gevolgtrekking op wettelijk vlak.

Verzoekende partij heeft ingevolge artikel 12 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd, recht op een gezinsleven.

Verwerende partij onderzoekt dit recht om een gezinsleven te stichten niet in het licht van voormelde artikel 12 van het voormelde Europees Verdrag maar verkeerdelijk in het licht van artikel 8 van hetzelfde Europees Verdrag dat eer privacy beschermingsregel is (« comicialary protection of the individual », cf. EHRM 15 Juni 1979, nr. 6832,14, lissenting opinion of Judge Sir Gerald FIZMAURICE, in het bijzonder §§ 7, en verder 8, en 10, alsook « The adjunction of the terms 'private life', 'home' and 'correspondence' in the same context in Article 8 (art. 8). very much confirm this view.», § 13) en geen uitstaans heeft met het recht om een gezin te stichten in de zin van het voormelde artikel 12 («[] seperate provision (Article 12) (art. 12) to the right to marry – and not only the right to marry but also “to found a family”», cf. EHRM 13 juni 1979, nr. 6833/74, §14).

Bij gebrek van enige beoordeling in het licht van artikel 12 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd evenals het ontbreken van de vermelding van het voormelde artikel 12 van hetzelfde verdrag als de rechtsgrond is de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd minstens obscuur waardoor verzoekende partij niet in staat is zicht te verweren.

Verzoekende partij verzamelt binnen de vele en ernstige beperkingen van de vasthouding zo goed als mogelijk de bewijzen van zijn knieproblemen waarvan hij meent dat deze voldoende ernstig zijn om te kunnen besluiten dat de bestreden beslissing die een verbod van terugkeer en daarmee afdoende verzorging in België oplegt, onredelijk is en de bestreden beslissing net kan schragen.

De overige ingeroepen motieven kennen de voorgaande verkeerde juridische kwalificaties niet rechtzetten.

De ingeroepen motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Voor de aanhoudingen van 12 juni, 16 juni en 11 november 2022 heeft verzoekende partij vier maanden vastgezet en werd zij daarna vrijgesteld.

Verzoekende partij heeft daarmee haar schuld aan de maatschappij volledig betaald. Verwerende partij kan niet opnieuw naar deze feiten verwijzen zonder schending van het absoluut beginsel non bis in idem dat niet toelaat dat verwerende partij tweemaal voor hetzelfde wordt gestraft.

De absolute bepalingen van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en waartoe het beginsel non bis in idem behoort, leggen zoals supra werd besproken aan verwerende partij positieve verplichtingen op waarvan zijn niet vermag af te wijken.

Het inreisverbod is evenmin onderdeel van een administratiefrechtelijk tuchtprocedure dat naast en gescheiden van de strafrechtelijke procedure bestaat.

Hieruit volgt dat verwerende partij niet kan overtuigen waar zij voorhoudt dat de openbare orde of nationale veiligheid is geschaad of in het gedrang komt of bedreigd wordt.

Verder is de kwalificatie van verzoekende partij als een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid dat ook geenszins ernstig en kan deze niet overtuigen, minstens is deze onzorgvuldig te noemen, terwijl elke administratieve rechtsbehandeling op deugdelijke motieven moet steunen dat wil zeggen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in recht ter verantwoording van de bestreden beslissing in aanmerking worden genomen (RVS 22 november 2012 nr. 221.475, § 49; RVS 5 december 2011, nr. 216.669, §9; RVS 20 september 2011; nr. 215.206, § 13; RVV 6 september 2022, nr. 277.899, p. 7; RVV 13 oktober 2020, nr. 242.280, § 2.3.2; RVV 12 maart 2020, nr. 233.938, § 2.4). wat in casu kennelijk niet gebeurt.

De duur waarvoor de bestreden beslissing geldt, is daarom fout minstens kennelijk excessief onevenredig.

De verstreckende gevolgen van de duur van de bestreden beslissing nopen verwerende partij tot een zorgvuldige afweging (RVV 20 januari 2014, nr. 117.188; RVV van 19 februari 2014, nr. 119.420). Wat In casu, zoals supra werd aangetoond, kennelijk niet gebeurde.

Artikel 74/11, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 luidt:

«De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.».

wat verwerende partij er toe verplicht om een specifieke motivering te geven voor de maximumperiode waarvoor de bestreden beslissing geldt (RVS 28 juni 2014, nr. 228. 898, §§ 6.3 en 6.4; RVS 18 december 2013, nr. 225.87. §10 ; RVS 18 december 2013, nr. 225.871, §§ 9 en 12; RVV 23 Oktober 2014; RVV 1 juli 2014, nr. 126.514, § 3). A minori voor elke termijn. Wat verwerende partij zoals aangetoond niet doet, minstens niet afdoende doet of foutief doet.

Om deze en voorgaande redenen is de geldigheidsduur kennelijk disproportioneel.

Schending van het proportionaliteitsbeginsel.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

Vooreerst stelt verzoeker dat de motieven van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn omdat zij op een verkeerde juridische kwalificatie berusten en/of gebaseerd zijn op een onjuiste gevolgtrekking op wettelijk vlak.

In casu werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek genomen op 2 juni 2023.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2.

De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3.

Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

Conform voormelde wetsbepaling dient de beslissing tot verwijdering in dergelijk geval gepaard te gaan met een inreisverbod voor een maximale duur van drie jaar. In casu werd een inreisverbod voor de duur van drie jaar opgelegd. In bepaalde gevallen onthoudt de minister zich ervan om een inreisverbod op te leggen of kan hij zich onthouden om een dergelijk inreisverbod op te leggen, doch verzoeker toont geenszins aan dat hij zich in deze voorwaarden bevindt. Daarnaast bepaalt artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dat de duur wordt vastgesteld rekening houdend met de omstandigheden van het geval, hetgeen aldus een motiveringsplicht inhoudt. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de verwerende partij het inreisverbod gemotiveerd heeft. Zo wordt gesteld:

"Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Brussel Hoofdstad Elsene op 01.06.2023 werd betrokkene aangehouden omwille van feiten van diefstal.

Eerder werden al op 12.06.2022, 16.06.2022 en 11.11.2022 administratieve verslagen opgemaakt wegens diefstal en slagen en verwondingen.

Gezien het gewelddadige karakter de herhaling en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat hij een vriendin heeft in België, N. (...), waarmee hij samenwoont, zonder verdere informatie te verschaffen over haar, en tevens dat hij knieproblemen heeft.

Het feit dat partner van betrokkene in België zou verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt, is het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde bijgevolg supérieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Betrokkene toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw niet zou kunnen gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet

vrijwillig zou kunnen volgen Algerije. Zowel betrokkene als Mevrouw wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Bovendien stellen de sociale relaties die betrokkene gecreëerd heeft tijdens de duur van zijn verblijf op het grondgebied hem niet vrij van de verplichting om op legale wijze het grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Deze beslissing maakt dus geen schending uit van artikel 8 EVRM.

Wat de knieproblemen betreft die worden aangehaald: betrokkene brengt in zijn hoorrecht geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene bovendien geen medische documenten terug te vinden, waaruit blijkt dat er gezondheidsproblemen zijn, die de noodzaak van een behandeling of opvolging in België vereisen of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Verder heeft de betrokkene tot op heden geen aanvraag tot verblijf ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

Verzoeker toont geenszins aan dat de bestreden beslissing op een verkeerde juridische kwalificatie berust, noch dat er onjuiste gevolgtrekkingen werden genomen op wettelijk vlak.

Waar verzoeker stelt dat zijn gezinsleven niet werd onderzocht in het licht van artikel 12 van het EVRM kan hij niet worden gevolgd. Vooreerst werd in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met zijn gezinsleven. Artikel 12 van het EVRM bepaalt dat alle mannen en vrouwen van huwbare leeftijd het recht hebben te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten die de uitoefening van dit recht beheersen. Artikel 12 van het EVRM biedt slechts een bescherming tegen uitwijzing wanneer concrete huwelijksplannen kunnen worden aangetoond en wanneer deze redelijkerwijze niet in het buitenland kunnen worden gerealiseerd (EHRM, X/Duitsland, 12 juli 1976). In casu brengt verzoeker niet het minste begin van bewijs bij dat er huwelijksplannen zouden zijn, noch maakt hij aannemelijk dat zo deze er zouden zijn, deze niet in het buitenland kunnen worden gerealiseerd. Bovendien houdt de bestreden beslissing helemaal geen verbod om te huwen in, noch om een gezin te stichten. Aan verzoeker wordt enkel het verbod opgelegd om het grondgebied gedurende drie jaar te betreden. Zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing aanhaalt staat het zijn partner vrij om hem te vergezellen naar zijn land van herkomst. De schending van artikel 13 van het EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd. Hiermee maakt verzoeker de schending van de motiveringsplicht niet aannemelijk.

Voorts verwijst verzoeker naar zijn knieproblemen en stelt dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is doordat ze hem een verbod oplegt om terug te keren naar België en hem zodoende een verzorging in België ontzegt.

Op dit punt is de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"Wat de knieproblemen betreft die worden aangehaald: betrokkene brengt in zijn hoorrecht geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene bovendien geen medische documenten terug te vinden, waaruit blijkt dat er gezondheidsproblemen zijn, die de noodzaak van een behandeling of opvolging in België vereisen of waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Verder heeft de betrokkene tot op heden geen aanvraag tot verblijf ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980."

Zoals de verwerende partij terecht opmerkt heeft verzoeker geen medische documenten aangebracht waaruit zou blijken dat hij gezondheidsproblemen heeft; dat hij niet zou kunnen reizen en dat hij verzorging

in België heeft. Ook bij huidig verzoekschrift werden geen bewijzen aangebracht van medische problemen. Op grond van loutere beweringen die niet door het minste begin van bewijs worden gestaafd, kan geen schending van artikel 3 van het EVRM weerhouden worden. Evenmin maakt verzoeker met zijn betoog een schending van de motiveringsplicht aannemelijk.

Tot slot stelt verzoeker dat hij voor al zijn aanhoudingen reeds heeft vastgezet en nadien werd vrijgesteld. Hij meent dat hij zijn schuld aan de maatschappij volledig heeft betaald en dat niet opnieuw naar deze feiten kan worden verwezen zonder een schending van het beginsel non bis in idem.

Waar verzoeker verwijst naar een schending van het non bis in idem beginsel wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing in tegenstelling tot wat verzoeker poogt voor te houden geen strafsancie is, maar een administratieve beslissing die volledig los staat van de strafvervolging. Het adagium "non bis in idem", dat onder andere vervat zit in artikel 4 van het zevende protocol bij het EVRM en artikel 14.7 van het BUPO, belet niet dat maatregelen of sancties van verschillende orde worden opgelegd voor dezelfde feiten (RvS 7 december 2006, nr. 165.665). Een schending van het "non bis in idem"-beginsel wordt niet aangetoond.

Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de kwalificatie van een gevaar voor de openbare orde volstaat niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te leiden. In de bestreden beslissing wordt gesteld:

"Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Brussel Hoofdstad Elsene op 01.06.2023 werd betrokkene aangehouden omwille van feiten van diefstal.

Eerder werden al op 12.06.2022, 16.06.2022 en 11.11.2022 administratieve verslagen opgemaakt wegens diefstal en slagen en verwondingen.

Gezien het gewelddadige karakter de herhaling en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

Verzoeker ontkent geenszins dat er reeds meerdere verslagen voor slagen en verwondingen werden opgesteld, noch dat hij werd aangehouden om feiten van diefstal. Verzoeker toont niet aan dat de beoordeling gemaakt door de verwerende partij, met name *"dat gezien het gewelddadig karakter van de feiten en de maatschappelijke impact van de feiten, hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te schaden"*, kennelijk onredelijk is. De Raad benadrukt dat het de verwerende partij toegestaan is om op grond van een eigen onderzoek een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Met zijn betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat de duur waarvoor de bestreden beslissing geldt kennelijk excessief onevenredig is.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU